

i szczury na nią wgramolą,
nie krzycz z teatralnym gestem:
„I ty, Brutusie“.
To ja jestem.
I wyciągnę ci z głowy,
jak magik,
domy,
okręty,
księżyce
i dragi,
kobietę z dzieckiem,
flagi wszystkich nacji,
bezcenne słowa po dolarze karat.
Dzisiaj sprzedaję hurtem
z licytacji
cały aparat.
Próżno się wdzięczy chmurek rokoko,
na plafon nieba rzucone bazie.
Nikogo więcej księżyc-gonokok
tęsknotą nocy nie zarazi.
Znów będzie wiosna raz tylko na rok
i jedno słońce w niebo się wkrości.
Jak tynk
obleci ze świata
barok
poetyczności.
Nie będzie kobiet brzuch,
jak dynamo
miljonem wolt im w głębinie wrząca,
będą poprostu drżały,
gdy nam
o
ciała ich miękkie
pluśnie żądza.
Znów będzie ogród,
jak ogród
i róż chwiejące się metry,
Świat rozprostuje się nagle napowrót
w nowej, słonecznej geometrii.
Znikną,
jak wrzody,
które ktoś przegniótł.